

A Pécsi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság

Bhar.III.66/2024/6. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2024. évi október hó 1. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A harmadfokú bíróság a rágalmazás vétsége miatt **Terhelt1** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 1.Bf.60/2024/4. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfellebbezéssel összefüggésben felmerült illetéket a magánvádló viseli.

I n d o k o l á s

I.

A Zalaegerszegi Járásbíróság a 2024. február 1-jén kihirdetett 4.B.204/2023/5. számú ítéletével Terhelt1 vádlott büntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226. § (1) bekezdésében meghatározott rágalmazás vétségében állapította meg. Ezért őt egy évre próbára bocsátotta. Megállapította, hogy magánvádlól magánvádló 10.000 forint illeték visszatérítésére vált jogosulttá. Egyben kötelezte a vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg a magánvádló részére 21.000 forint bűnügyi költséget.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő fellebbezést jelentett be felmentésért.

A másodfokon eljáró Zalaegerszegi Törvényszék a 2024. június 4-én kihirdetett ítéletével Terhelt1 vádlottat a rágalmazás vétségének vádja alól felmentette. Egyben akként rendelkezett, hogy a magánvádló a költségeit maga viseli.

A törvényszék ítélete ellen a magánvádló és jogi képviselője fellebbezést jelentettek be a vádlott bűnösségének megállapítása érdekében.

A magánvádló jogi képviselője a harmadfokú bíróság nyilvános ülésén akként foglalt állást, hogy az első- és másodfokú bíróságok között jogértelmezési kérdésről van szó. Álláspontja szerint tisztán jogkérdés, hogy a Legfelsőbb Bíróság BH 2009.135. számú eseti döntésében

foglalt elvi döntés ráhúzható-e a jelen ügyben megállapított tényállásra; eszerint a közhatalmi tekintély csorbul, hiszen a vádlott a magánvádlót vesztegetéssel, tehát közvádra üldözendő bűncselekmény elkövetésével vádolta meg. Erre figyelemmel ez a becsületsértő kijelentés nem maradhat büntetés nélkül. Ezért kérte a vádlott büntetőjogi felelősségének a Btk. 226. § (1) bekezdésében meghatározott rágalmozás vétségében történő megállapítását.

A védő a nyilvános ülésen ezzel szemben a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában írtakkal egyetértve annak helybenhagyását kérte. Egyben rámutatott arra, hogy a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 779. § (6) bekezdése értelmében a magánvádas ügyben a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbező fél köteles a fellebbezését az arra nyitva álló határidőben írásban is megindokolni. Mivel ez nem történt meg, ezért a harmadfokú nyilvános ülés megtartásának sem lett volna helye. Emellett hangsúlyozta, nem helytálló az ellenérdekű fél fellebbezésében az a megállapítás, hogy a vádlott szándékosan a sértett érdekeit kívánta volna csorbítani. Ezzel szemben a vádlott főispán asszonyhoz intézett beadványa egyértelmű közérdekű panasznak minősíthető, és ekként a jogellenességet is nélkülözi.

A vádlott az utolsó szó jogán tagadta, hogy hatósági személyt megsértett volna. Hangsúlyozta, hogy ő maga is igazságügyi szakértő, ezért tiszteli a hatóságot, azonban ezt a tiszteletet a hatóság tagjaitól is elvárja. Mindezek alapján a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

II.

A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. A Be. 615. § (2) bekezdés b) pontja szerint pedig ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben az eljárást megszüntette. Ez utóbbi történt a jelen ügyben is, ezért a magánvádló és jogi képviselője által bejelentett, az ellentétes döntést sérelmező jogorvoslati kérelem joghatályos fellebbezésként megnyitotta a harmadfokú felülbírálat lehetőségét.

A harmadfokú bíróság – a Be. 618. § (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján – a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett döntését, továbbá azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, valamint az első- és másodfokú bírósági eljárást bírálta felül tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Ezen túlmenően – figyelemmel a Be. 618. § (2) bekezdésére is – hivatalból döntött az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

Ennek során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az első-, illetve másodfokon eljáró bíróságok a perrendi szabályokat megtartották, így nem merült fel olyan – a Be. 607. § (1) bekezdésében és a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott ún. abszolút, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében írt kihatással bíró, ún. relatív – eljárási szabálysértés, mely az ügy harmadfokú elbírálásának akadályát képezte volna. Az első- és másodfokú bíróság ítéletét ezért nem kellett hatályon kívül helyezni.

Ehelyütt szükséges kitérni arra, hogy az eljárási szabályok megsértését vetette fel a védő perbeszédében, mely szerint a magánvádló képviselője a Be. 779. § (6) bekezdésében írt kötelezettségét elmulasztotta.

A harmadfokú bíróság az iratok áttanulmányozása során azt a meggyőződését alakította ki, hogy a magánvádló jogi képviselője valóban az említett rendelkezésben nyitva álló határidőt követően nyújtotta be a harmadfokú bírósághoz a fellebbezés írásbeli indokolását. Ez azonban a Be. 584. § (6) bekezdésében írtakra is figyelemmel olyan időben történt, hogy az ügy elbírálását nem akadályozta. Miután a Be. 779. § (6) bekezdése nem fűz jogkövetkezményt a kötelezettség elmulasztásához, és az írásban indokolt jogorvoslati kérelem megfelelő időben rendelkezésre állt, így olyan eljárásjogi szabálysértés nem történt, amely az ügy érdemi elbírálását kizárná.

A Be. 619. § (1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

A felülbírálat során a harmadfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a másodfokú bíróság a Be. 592. §-ának (2) bekezdésében nevesített megalapozatlansági okokat az eljárása során kiküszöbölte, a tényállás ekként teljesen megalapozott. Erre figyelemmel a harmadfokú bíróság határozatát a másodfokú bíróság által megalapozottá tett tényállás alapján bírálta felül.

III.

Az irányadó tényállás alapján a másodfokú bíróság megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlott által használt kijelentés objektíve alkalmas ugyan a becsület csorbítására, azonban az az eset összes körülményei folytán mégsem valósít meg bűncselekményt. Helyes e körben az állandóan követett bírói gyakorlatra történő hivatkozás is, mely szerint nem valósít meg bűncselekményt a hatóság előtt folyamatban lévő eljárásban az ügyfél által, az őt megillető jogok keretei között, az ügy tárgyával, az abban érintett személlyel összefüggésben, az ügy tisztázása érdekében tett, gyalázkodástól, becsmérléstől mentes tényállítás akkor sem, ha az a becsület csorbítására egyébként objektíve alkalmas lenne (*BH 2009.135.*).

Az eljárás iratait áttanulmányozva a harmadfokú bíróság is kizárólag arra az álláspontra helyezkedhetett, hogy a vádlott főispánhoz intézett bejelentése egy hivatalos eljárásban küldött levél volt, melyben azt fejtette ki a vádlott, hogy miért kéri az eljárás Zala vármegyéből más vármegyébe történő áthelyezését a hatóság *elfogultsága* miatt, melyre egyébként az előzményi adatok tükrében nem minden alapot nélkülözően hivatkozott. Ennek pedig része volt a vád tárgyát képező kijelentés is, melynek tartalma teljes egészében illeszkedett a levél további tartalmához; amely egyébként mellőzte az öncélú sértegetést, illetve a gyalázkodó hangnemet is. A védő álláspontjával szemben azonban a harmadfokú bíróság is osztotta azt az első- illetve másodfokú bíróság által kialakított álláspontot, hogy a vádlotti beadvány *nem közérdekű bejelentés* volt.

Mindebből következően a vádlott szándékára azt a következtetést lehetett levonni, hogy magatartásának célja nem a magánvádló emberi mivoltának becsmérlése, gyalázása, becsületének megsértése volt, hanem annak hangsúlyozása, hogy a vádlott által képviselt gazdasági társasággal szemben folyamatban lévő hatósági eljárás nem objektív alapokon nyugszik.

Egyébiránt a magánvádló által sérelmezett közlés kapcsán egyéb büntetőeljárás is folyamatban volt hamis vád büntetnének elkövetése miatt, melyet bűncselekmény hiányában a

nyomozó hatóság megszüntetett. Ez is azt támasztja alá, hogy a vádlott célja levelének megírásával nem más személy becsületének megsértése volt.

Mindezekre tekintettel törvényesen került sor a másodfokú bíróság részéről a vádlott felmentésére.

Következésképpen az ezt sérelmező fellebbezések nem voltak megalapozottak.

Mindezek alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság fellebbezéssel megtámadott ítéletét a Be. 623. §-a alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

P é c s, 2024. október 1.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 1.Bf.60/2024/4. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.III.66/2024/6. számú végzése folytán 2024. évi október hó 1. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke